

28ste zondag door jaar A

Fil. 4, 12-14. 19-20

We kennen het allemaal wat vandaag in de lezingen geschetst wordt. Een droeve of een feestelijke gebeurtenis waarbij mensen aan tafel schuiven. Met elkaar de maaltijd delen. Het is niet alleen van onze katholieke, onze christelijke cultuur, niet alleen een Brabantse gewoonte, het is iets wat wereldwijd in alle culturen voorkomt. We zien het in het verre China, in het hindoeïsme, we zien het in Afrika, we zien het in de islam, in het jodendom en ook bij ons. En het kent allerlei vormen. Soms die van de koffietafel, soms eenvoudig, een broodje of een sneetje cake en soms, zeker bij huwelijken, met uitgebreide feestelijke maaltijden.

Helaas moet ik erbij zeggen dat we dit jaar, zoals we hier bij elkaar zitten, weinig gelegenheid hebben gehad om zo bij elkaar aan de tafel te gaan. Want door het coronavirus was er niet zoveel te vieren en als er al afscheid was, was dat al vaak in beperkte kring of zelfs in besloten kring. We mochten niet met zovelen bij elkaar aan tafel schuiven. Dus feestelijke maaltijden of om de droefenis te verdrijven of om de vreugde te vieren waren dit jaar niet zo gepast.

Dus ik kijk met u wat verder terug. In 2019 mocht ik hier in de kerk tot drie keer toe deelnemen aan de huwelijksviering van jongeren uit onze jongerengroep. Enthousiaste, jonge mensen die vol overtuiging 'ja' zeiden tegen elkaar hier in onze kerk. En al die bruiloften werden gevolgd door een feest. Bij dat feest was er ontmoeting en een feestelijke maaltijd en wat extra opviel als je daar zo rondkeek: iedereen die er was op die bruiloft was netjes gekleed: zondagse jurken, het goeie pak uit de kast getrokken, familieleden die zich speciaal in het nieuw hadden gestoken, een corsage, een bloemetje erbij: het kon niet op. Een en al feestelijkheid. Ieder had zich goed voorbereid. En zo werd die ontmoeting bij ieder van die bruiloften een waar feest. Voor het bruidspaar, voor de aanwezigen, en om te beginnen al bij de viering hier in de kerk ook voor God.

Helaas mocht ik in dat jaar ook een paar keer in familiekring bij een uitvaart aanwezig zijn. En ook daar, zeker bij ons in de familie, is het de gewoonte dat er nadien iets van een koffietafel is. En ook dan wordt er gegeten. Een koffietafel is vaak net iets meer dan een broodje, soms een kop soep erbij of iets warmes en er is volop ontmoeting onder elkaar. En dan is er iets vreemds, want op zo'n koffietafel, bij het overlijden van iemand, gaat het niet alleen over het verdriet, niet alleen over de overledene en het gemis daaraan, maar er kan af en toe, naast een traan, ook gelachen worden. Want er worden ook goede herinneringen opgehaald, er wordt een anekdote verteld en zo gaan een lach en een traan met elkaar op. En ook bij die bruiloften was het niet anders: ook daar werd met elkaar gesproken, ook daar werden anekdotes verteld, en ook daar werd veel gelachen, maar er was ook af en toe een traan, om diegene die er niet kon zijn, niet meer kon zijn en waarvan we samen toch graag gewild hadden dat hij ook

aanwezig was geweest en getuige was geweest van dat prachtige feest, van dat mooie ja-woord.

Als we naar de lezingen kijken, zien we hoe, in de eerste lezing bij Jesaja, God een maaltijd aanricht. Het volk zit in de verdrukking van de ballingschap en God belooft hen een maaltijd aan te richten op de berg Sion in het thuisland, op de kernplek van dat thuisland, de berg Sion: een rijkelijke maaltijd, waar iedereen blij zal kunnen zijn en ook al zit het volk nu nog in de ballingschap, geslagen en vol verdriet, God zal de rouwsluier wegnemen, hij zal het verdriet, de dood, wegnemen, hij zal de tranen van hun gezichten wissen.

In de evangelielezing die we vandaag hoorden, loopt het wat anders. Daar worden volop mensen genodigd, want als God ermee gemoeid is weten we in feite dat iedereen genodigd is, maar wat gebeurt er dan? Er zijn mensen die de uitnodiging afwijzen, eraan voorbij gaan. Het lijkt wel haast zo'n moderne manier, een rubriek in de krant: ik zoek het zelf wel uit, ik maak wel uit of ik tijd heb, of ik kan en of ik wil gaan en ingaan op die uitnodiging. Als er wat aangedrongen wordt, worden sommigen van de potentiële gasten zelf agressief en ze brengen zelfs de dienaren van de heer, van hun koning, om zeep. En dan, dan nodigt uiteindelijk de koning iedereen uit die hij maar kan vinden. Op de hoeken van de straten, op de kruispunten van de wegen: bij God is iedereen welkom. Bij de koning in het verhaal, die een beeld is van God, is iedereen welkom, zo lijkt het. Maar dan, als het feest aan het begin is, en de gastheer loopt rond, ontwaart hij tussen de gasten een man die niet voor de bruiloft gekleed is. Hoe kan dat, vraag je je af, en waarom, als iedereen genodigd is, wordt dat zo speciaal genoemd? Hij, die ene die niet gekleed is op de bruiloft, wordt dat ook gevraagd, maar hij moet de gastheer het antwoord schuldig blijven. Daarop wordt hij buiten gezet.

Ik zie en hoor u al denken: waarom? Als God een maaltijd geeft is inderdaad iedereen welkom, maar de maaltijd bij God is niet zomaar iets, een maaltijd bij God is een voorafspiegeling van de uiteindelijke maaltijd bij God. Een maaltijd van vrede en vreugde, een maaltijd voor altijd, zou je kunnen zeggen. En als je voor Gods aangezicht wilt verkeren, zul je je daarom voor moeten bereiden en dat is wat deze man in het verhaal niet gedaan had. Hij heeft zich niet gekleed voor de bruiloft, hij is dus niet voorbereid. Hij heeft ook geen antwoord als hij daarop bevraagd wordt. Hij weet dus in feite niet eens wat hij op de bruiloft komt doen. In schril contrast dus met al die mensen die we zagen bij uitvaarten of bij bruiloften in ons eigen leven, want die waren allemaal netjes, fijn en goed voorbereid, mooi gekleed en in goede stemming aanwezig.

God wil er zijn voor ons, God wil voor ons die maaltijd aanrichten, steeds opnieuw. En dan mogen wij voorbereid zijn en lof zingen tot God, zoals Paulus zegt in de brief aan de Filippenzen, want God zal er voor ons zijn, steeds weer. Amen.

Henry Vermeulen, diaken